

Hermann serveert

M. Th. Feitsma

Hermann serveert

Roman

2024

Brave New Books
Amsterdam

Copyright 2024 M.Th. Feitsma

1^e druk november 2024

Auteur: M.Th. Feitsma
Omslagontwerp: MFG Reiziger
Redactie: C de Waard
Typografie: A Bol
Drukwerk: Brave New Books
ISBN: 9789465019642

Quod volis, poteris!
(Wat je wil, kan je)

Inhoud

1.	Op bureau	11
	Ravage	11
	Schijn bedriegt	12
	Polikippen	13
2.	De inbraak	17
	Een mooie dag	17
	Gaslek	18
	Geweld	19
3.	Hermanns ontwikkeling	23
	Moeizame start	23
	Corina	25
4.	Hermanns vrienden	28
	Eenzaat	28
	G.Q.G	29
5.	De ommekeer	31
	Uitvaart	31
	*&%\$#!	35
	Geméénte	39
	Verplichte inwoning	44
	Gedachten	45
6.	S.O.A.	49
	Ontmoeting	49

Communiceren	51
7. Inkwartieren	56
Keukentafel	56
Drie broers	59
Wegwijs	61
8. De boshut	65
Heksen	65
Darkweb	68
9. Mifi	71
Verbinding	71
Stemmen	76
10. Discussie	79
Bijeenkomst	79
Retirade	81
Armzalig	83
11. Bruto Nationale Capaciteit	86
Bak	86
Analyse	91
BNC	96
Borrelpraat	98
12. Anton Irish neemt over	100
Bak again	100
13. Gastvrijheid	109
Uitgespuugd	109

Thuis voelen	110
Interpretaties	112
Koffiedrab	115
14. Verwijdering	118
Hermann en Salihman	118
Het incident	120
Maria	124
Tekenpapier	125
Maria vs. Ann	126
Ontreddering	128
Angst overheerst	129
De vlucht	132
15. Gastvijandigheid	134
Veilig heenkomen	134
Wraakgedachten	136
Ann stort in	138
16. Hermann serveert	140
Explosieven	140
De bom	142
De ‘Grote Klap’	145
Mifi-stilte	147
17. Onderzoek	148
Team De Block	148
Locoburgemeester	150
Forensisch onderzoek	151
Laptop	154
18. Afscheid	156
Weg	156

Receptie	159
Verhips	160
Onderonsjes	165
Marlous	167
Afscheidsspeech	170
Laatste Bal	174
19. Doodseskader	176
Restaurant	176
Zware jongens	179
Rennen	181
Kip, ik heb je	185
Verstoppertje	187

Op bureau

RAVAGE

‘Fons, koffie!’

‘Met één of twee pitjes, meneer?’

‘Doe maar twee zoetjes, Fons.’

Dat kon hij nu wel gebruiken, een stevige bak koffie: er lag weer eens ‘een gevoelige casus’ op zijn bord.

En of hij die maar even snel wilde oplossen: de onrust die de ontploffing in het kleine Tuck had veroorzaakt kon zomaar flinke vormen aannemen en zelfs een landelijke dimensie krijgen.

Niet één maar twee ‘Grote Klappen’ had Hermann van der Ploeg in zijn te korte leven gehad. Was het door zijn zogenaamde vrienden of door de SOA-broers dat zijn gastvrijheid in gastvijandigheid was omgeslagen? Dat zijn vertrouwen in wantrouwen veranderde? Waren het echte misstanden of pure misverstanden, die hem zo radicaal hadden veranderd? Leverde zijn onderzoek wel de relevante antwoorden op; zouden de raadsels kunnen worden opgelost?

Dit alles spookte door het hoofd van Pieter de Block, hoofd van het rechteam dat de zaak-Hermann van der Ploeg onderzocht. Zoals zo vaak bij een grote, knallende zaak leek het ook hier weer moeilijk om alle eindjes aan elkaar te knopen. Terugkijkend begon het al met zijn onderzoek naar de gruwelijke inbraak in die riante villa aan de Heeremaweg, aan de rand van het dorpje Tuck. Waar hij zich in eerste instan-

tie, ondanks al zijn ervaring, over had verbaasd, was over het buitensporige geweld dat daar had plaatsgevonden. De geur van geweld, angst en ongeloof; hier proefde je de dood, misse-lijkmakend maar onomkeerbaar. Met geen pen te beschrijven. Maar goed dat alles nauwkeurig op de plaat was vastgelegd: rood besmeurde groene plavuizen, met bloed bespatte muren, alles kort en klein geslagen. Was hier een woeste weerwolf be-zig geweest? Bestaan niet.

Wat moet het onbeschrijfelijk moeilijk geweest zijn voor Hermann, de zoon van het omgekomen echtpaar, hen te moe-ten identificeren, de ravage in oenschouw te moeten nemen.

Ondanks dat hij uit ervaring wist dat de eerste dag in zo'n politieonderzoek van cruciale waarde kan zijn, had De Block destijds besloten hem toch eerst 24 uur rust te gunnen, maar hem dan op het bureau nader te bevragen over potentiële da-ders, vijanden van zijn ouders. Gezien hun activiteiten waren er daar genoeg van. Vooral zijn moeder had zich de afgelopen jaren politiek-activistisch niet onbetuigd gelaten. Zijn onder-nemende vader had wat minder in de schijnwerpers gestaan, maar was een pommerant, 'persoon des aanzien' in het dorp; en hoge bomen...

SCHIJN BEDRIEGT

En op wie kon Hermann terugvallen in deze afschuwelijke si-tuatie?

(Veel) vrienden had hij niet, eenzaam die hij was. Wel was daar ene Carl, kennis/vriend/studiegenoot, die vooral van de technische kennis en kunde van Hermann profiteerde, maar ondertussen ook lid was van de Gooise QAnon Groep. Deze GQG bestond uit met name op internetfora vibrerende rechts-radicalen, gefrustreerde complotdenkers.

Carl bood Hermann na het gruwelijke wat hem was overkomen een luisterend oor. Hij probeerde zich empathisch op te stellen door Hermann ongehinderd te laten razen van woede en verdriet.

Landlopers, asielzoekers, politieke tegenstanders, criminelen? Volgens hem waren er kandidaten genoeg voor de inbraak, en vooral veel onbeantwoorde vragen. Waar Hermann eigenlijk helemaal niet op zat te wachten was zijn: ‘En we gaan het voor je uitzoeken (op óns internet), we komen er wel achter en dan zul je wat beleven; op het politieonderzoek hoef je niet te rekenen, laat staan te wachten, dat wordt toch niks!’

‘Ja, maar ze kunnen tegenwoordig toch met DNA-technieken wel wat uitrichten? Die gasten hebben vast wel wat sporen achtergelaten?’

‘Mocht je willen, die hebben handschoenen aangehad tot over hun oren!’ wist Carl zeker te weten. ‘En ze hebben niks gezegd, dus zal er op “de Graaiplaats”, je weet wel, die verkoopsite van helers op ons web, ook wel niets worden aangeboden waaruit een spoor kan ontstaan.’

‘Tja, dan moeten we toch eerst maar afwachten wat de polikippen ervan gaan bakken.’

‘Kun je lang wachten, zoals ik je al zei. Ik zal mijn vrienden alvast de media in de gaten laten houden, misschien kunnen ze wat “communicatie” onderscheppen.’

‘Oké, maar ik moet morgen naar het bureau om wat vragen te beantwoorden, kunnen we meteen zien of je gelijk hebt.’

POLIKIPPEN

Het contact met Carl en diens trawanten had Hermann de Block helaas vergeten te melden bij zijn bezoek aan het politiebureau; met de nodige gevolgen.

Volstrekt onverdedigbaar was dit ook weer niet: er bestond nu eenmaal een breed in de samenleving ondermijnd vertrouwen, ja, zelfs een puur agressieve houding, ten aanzien van alle hulpverleners; laat staan enig respect voor de ‘polikippen’ (zoals Hermann politieagenten altijd liefkozend noemde). Nog half in shock door het net gebeurde en dan al op het matje worden geroepen om te helpen het onderzoek naar de vreselijk brute moord op zijn ouders op gang te brengen.

Met meer dan geveinsde tegenzin betrad Hermann het sobere politiebureau in de nabijgelegen stad; het eigen bureau in Tuck was eerder als vanzelfsprekend wegbezuinigd. Met een ‘Ach, meneer Van der Ploeg, komt u verder, de heer De Block zit al op u te wachten in zijn kamer’ werd hij ontvangen door een jong broekje in vol politie-ornaat, die duidelijk gespannen op hem stond te wachten in de hal van het bureau. Met een oké-zucht volgde Hermann de ‘polikip’, direct een kop koffie afslaand. Weten ze hier dan niks, dacht hij, ik drink helemaal geen koffie en nu ook niet.

‘Meneer De Block, hier is de heer Van der Ploeg,’ stamelde Fons met een dikke frons. ‘Ja, Fons, da’s wel oké, dank je wel.’ Hermann reageerde natuurlijk niet op de frons van Fons, maar had die wel gezien; de non-verbale communicatie, o zo belangrijk. Nou hoefde Hermann niet bang te zijn dat De Block in deze situaties niet op zijn hoede zou zijn; hij had ze al te vaak meegemaakt.

‘Breng je ons een kopje koffie, met twee zoetjes voor mij alsjeblieft? Of drinkt u iets anders, Van der Ploeg?’

‘Nee, dank u, uw adjudant had ’t mij al gevraagd.’

‘Oké. Nogmaals wil ik u mijn welgemeende condoleances namens het hele korps overbrengen. Het moet voor u echt onbeschrijfelijk zijn uw ouders zo te moeten verliezen. We zullen er alles aan doen de daders zo snel mogelijk op te sporen.’

‘Dank u voor uw mooie woorden, meneer Van de Blik, was ’t toch?’

‘De Block, met C-K.’

Ah, sorry, De Block, maar aan mooie woorden heb ik niks, eerst maar eens zien wat u voor elkaar krijgt, spookte het door Hermanns hoofd, maar hij reageerde met een afstandelijk: ‘Weet u al wie het gedaan hebben en wat hun motieven waren?’

Dat ging weer eens geen gemakkelijk gesprek worden, laat staan dat er zinnige informatie boven tafel zou komen; eerst op de ‘vertrouwen-winnen-tour’ en dan later verder zien.

‘Eh, u hebt volledig gelijk, mag ik u Hermann noemen?’

Nieuwe zucht. ‘Oké, De Block. Als u het niet vervelend vindt, *en anders ook*, ga ik zo snel mogelijk terug naar huis, d’r is nog zoveel te regelen. De begrafenisondernemer komt zo al langs.’ *Die lijkenpikkers zijn er altijd als de kippen bij*, schoot het onwillekeurig door Hermanns hoofd.

‘Ah, da’s ff een dingetje, Hermann, gezien het gebeurde moeten de lichamen van uw ouders nog door de gemeentelijke lijk-schouwer worden vrijgegeven. Eerst worden ze in het mortuarium onderzocht, een officiële sectie. Inderdaad een heel gedoe maar dat moet nu eenmaal volgens protocol.’

Fuck jullie met jullie protocollen, wat leveren die nu helemaal op?! fronste Hermann maar zei niets.

De Block wist het nu zeker: dit ging helemaal de verkeerde kant op. ‘Eh, ik kan u verzekeren dat we er echt alles aan zullen doen een en ander zo snel mogelijk uit te voeren.’

‘Een en ander? Hoe bedoelt u, “een en ander”, u hebt het hier wel over mijn ouders!’

Oei. ‘Excuses, ik drukte mij onzorgvuldig uit.’ *Hij lijkt wel een politicus: die doen momenteel ook niks anders dan zich te verexcuseren*, gromde Hermann inwendig. ‘Ik bedoelde natuurlijk dat we de obductie op de lichamen van uw ouders zo snel mogelijk zullen uitvoeren, waarna ze worden vrijgegeven en u hen kunt begraven. Ik stel daarom voor een nieuwe afspraak te maken, wellicht bij u thuis, om een aantal zaken na-

der te bespreken.' *O, ben ik hier dan voor Jan met de korte achternaam naartoe gekomen?* foeterde Hermann inwendig. 'Is dat akkoord?'

'Hmm, oké.' En weg was Hermann, wederom gesterkt in zijn ronduit positivistische kijk op de politie, not.

De inbraak

EEN MOOIE DAG

Het was een warme, zonovergoten dag geweest, veel insecten in de lucht, weinig wind, maar wel bloemige (clematis) geuren rond het huis (aan de Heeremaweg 5); onontkoombaar: een mooie avond met een glas rosé en koud biertje op het terras in het verschiet: Hermanns vader (Arendt) had er de hele, drukke, dag al zin in. Af en toe dook het beeld van zoon Hermann voor zijn ogen op, waarbij hij zich afvroeg of Hermann wel minstens zo succesvol zou worden als hijzelf was geworden, of hij überhaupt wel succesvol zou worden? Wat deed hij momenteel ook alweer? En hoe zat 't met z'n vrienden, had hij al een vriendin? Om over nageslacht nog maar niet te beginnen. Daar moest hij, als Hermann weer eens thuiskwam, een sympathieke boom met hem over opzetten, bij voorkeur onder vier ogen, dat wel.

Hermanns moeder (Ann) kwam voor de verandering vroeg thuis; ze had een geslaagde voorbereidingsdag gehad in het kader van hun komende actie ter (forse) inkrimping van de vee-stapel, al jaren een vast onderdeel van hun actieprogramma, maar tot dan toe succesvol gefrustreerd door even fanatieke tegenstrevers. Nu moest en zou de kogel door de kerk, anders was alle jarenlange moeite voor niks geweest. Erop of eronder, geen lafhartige tussenweg, met alle 'stikstofgevaaren' van dien. Er was gesproken over een stevige actie van burgerlijke onge-

hoorzaamheid in de vorm van het blokkeren van enkele grote veevoederbedrijven, die het verzet tegen de veestapelinkrimping coördineerden. Het idee om die bedrijven ‘stiekem’ in de fik te steken was geopperd, RaRa wie dat dan gedaan zou kunnen hebben. ‘Uitroken, die handel!’ werd er gescandeerd, maar de meeste aanwezigen vonden deze actie te gewelddadig.

Het was haar ‘kookdag’ in huize Van der Ploeg, dat betekende plantaardig eten, wat niet per se inhield dat dat aardig was voor de planten die gegeten werden.

GASLEK

Nog voor het eten op tafel stond, werd er aangebeld: twee magere mannen, zwaaiend met een vage identiteitskaart van de gasleverancier, meldden zich. ‘Goedemiddag mevrouw, wij zijn van uw gasbedrijf. Er is vandaag een melding over een gaslek gedaan hier in de buurt. Hebt u iets geroken?’

‘Hallo, heren. Nee, niks geroken. Er is toch niet iets ernstigs aan de hand?’

‘Geen idee, mevrouw, maar mogen we voor de zekerheid uw gasaansluiting even controleren? Wellicht is het verstandig als u op de oprit wacht terwijl wij bezig zijn. Is er nog iemand anders in huis?’

Een retorische vraag, omdat op dat moment Arendt op het geroezemoes bij de voordeur af kwam lopen.

Hier begon alles mis te gaan. Was zij nou maar gewoon naar buiten gegaan, alleen thuis geweest, dan hadden de heren rustig hun listige plannetje kunnen uitvoeren.

‘Goedemiddag, wat komt u doen?’ Het was, non-verbaal, gelijk al duidelijk dat Arendt niet van ongenode gasten gediend was en deze er wat onguur uitzierende mannen had hij niet besteld.

‘Er is een melding van een gaslek in deze wijk binnengekomen, meneer, vandaar dat wij bezig zijn langs de deuren te gaan om te checken of alles oké is.’

Ann stond inmiddels wat onrustig op haar voeten te schuifelen: zij wist dat haar man in dit soort situaties niet tot ‘de gemakkelijkste’ behoorde.

Tot haar grote verbazing vervolgde hij echter: ‘O, ik heb nog niks geroken of gehoord, maar komt u gerust verder, better safe than sorry, hè? Ik laat u de gasaansluiting zien, die zit in de kelder.’

Ondertussen flitsten de gedachten door z’n hoofd. *Hoe kom ik ongemerkt bij mijn wapen? Had ik dat nu maar meteen meegenomen. Als ik ze de kelder in krijg, kan ik ze daarin opsluiten en rustig (?) de politie bellen.* De optimist.

GEWELD

‘Heel fijn dat u zo meewerkt, meneer, we zijn zo klaar. Misschien wilt u samen met uw vrouw buiten wachten, voor uw beider veiligheid, terwijl wij bezig zijn?’

Dit deed voor Arendt de deur dicht; deze lui waren niet te vertrouwen. Straks vroegen ze hem nog om zijn pincodes en de combinatie van de kluis. In plaats daarvan zei hij: ‘Vanzelfsprekend, maar komt u eerst verder, dan wijs ik u de kl.... eh, de kelder.’ Hij stapte opzij om de mannen voor te laten gaan.

Op dat moment reed een politiewagen langs het huis, door Hermann altijd dwarsig ‘kipkar’ genoemd. Rustig om zich heen kijkend constateerden de politieagenten geen gevaar of problemen en tuften ze door om bij de eerstvolgende straat links af te slaan. Door even bij nummer 5 stil te blijven staan en te vragen of alles oké was, hadden ze heel wat narigheid kunnen voorkomen, maar ja, om bij elk ‘deurgesprek’ te stop-

pen, dat was toch weer wat veel van het goede?

Dan hadden ze wel het licht parelende zweet op Arendt's voorhoofd gezien of de schichtige blik in Anns ogen herkend. Of was dat alleen Sherlock Holmes gegeven? Die was ongetwijfeld de bobbel onder Hans' shirt op z'n linker heup niet ontgaan. Dit doorrijden kwam hun naderhand op flink wat uren te staan.

De mannen stapten naar binnen, (*gek, geen gereedschapskist of meetapparatuur bij zich*), en kwamen in de gang. Arendt wees op een deur. 'Daar is de kelder, links onderaan de trap zit de gasmeter.'

'Maar gaat u vooral voor, meneer, u weet waar het lichtknopje zit, dan kunt u het ons precies aanwijzen.'

In duigen, grote duigen: het hele plan lag in duigen, maar hij kon nu niet meer terug. Dan beneden een nieuwe list verzinnen, niet alle lichten aan, 't een beetje duister houden. D'r moest daar ergens toch nog een honkbalknuppel liggen uit zijn goede jaren in het collegeteam?

Had dat nou niet gedaan! Hij was veel te traag en veel te gespannen om twee man 'out' te slaan, en het plafond was veel te laag om goed uit te kunnen halen. Kansloze mission impossible. Arendt slofte naar beneden en deed de helft van de lampen aan. Wat een puinbak, waarom hadden ze daar eigenlijk nooit opgeruimd en alleen maar alle ouwe meuk gedumpt?

Hij stapte opzij en wees naar de muur waar tussen alle mogelijke kinderspeelgoedzooi vagelijk een meter was te zien. De honkbalknuppel was in geen velden of kelders te bekennen. *Wanneer liggen essentialia nu eens direct voor het grijpen als je ze nodig hebt?*

Hans, duidelijk de baas van de twee, stapte naar voren om zogenaamd de meter te inspecteren. Door het zwakke lichtschijnsel had hij het kleine Matkot balletje op de grond gemist; nou ja, niet gezien, maar ook niet gemist, want hij ging er met